

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ACTUALITATS.

Ball nacional.

LO DIA DELS MORTS.

Las campanas brandan; ab son timbre llas-timer omplan l'espai: recordan las familias que es avuy lo dia dels qui no existeixen— que per lo vist no tots los dias son bons pera recordarho—y al trobar un vuyt en lo seu seno, si'l difunt vá deixarlos una bona herencia, fán cap á las botigas ahont se venen coronas fúnebres y *pensaments monstruosos*.

Després de haver fet un bon tip de panallets y de castanyas, aquests recorts tenen un aspecte solemníssim.

Lo passeig del cementiri 's véu aquell dia mes concorregut que 'l passeig de Gracia. La gent lluida hi rumbeja 'l garbo: mes de un *pollo* hi busca un casament que 'l torni de mort á vida: y no hi falta tampoch un qu' altre pillastre desitjós de *desenterrar*, si pot, mitja dotzeneta de rellotjes. ¡Ja 'u veuhen! Lo qui mes ó 'l qui menos acut á la cita que al poble barceloní dona cad' any la moda en lo cementiri, animat dels pensaments mes tétichs.

¡Y pensar que tota aquella qua de gent bellugadissa y abigarrada, que s'arrastra com una serp, desde la plassa del Comerç fins al cementiri, vindrá un dia que inmóvil, freda, erta, encaixonada, serà duta al lloch ahont avuy se dirigeix per sos própis passos!

A mí m'agrada un cementiri, quan es sol: m'agrada passejarme per aquells carrers de ninxos, rectes y uniformes com la mateixa mort, y no sentir altre remor que 'l cruixit de l'arena dessota dels meus passos: m'agrada divagar per la mansió dels difunts sense trobarhi un sér que respiri, ni sentir mes que 'l alé gelat de una borrasca, regolfant per las tombas: llavors trobo caràcter en un cementiri, llavors me reconcentro en mí mateix y medeixo las misérias de la vida ab lo raser inflexible de la mort.

Lo rich y 'l pobre callan: si la suntuositat de la tomba del primer ó la fossa comuna espresan qu'encare hi queda un resto de diferencias socials, la consideració de que cap dels allí enterrats té de despertar-se á disputársela, fa pensar qu'encare que tart, vé un dia que la igualtat se realisa.

Pero un cementiri plé de gent de totas las edats y de totas las fortunes, corrent per aquellas amplas avingudas, ab la mirada divagant desde la cara dels que passejan als ninxos adornats de coronas y de llantietas, un cementiri ahont desdenyosament se freguin ab lo cotze lo rich capitalista y 'l pobre obrer, la dama espléndidament vestida ab la costurera ó la treballadora de fabrica, un cementiri plé de vida, de moviment, ab totas las preocupacions socials vivint y alentant, es un contrasentit que no 'l resisteixo.

Aixís es que quan arriba un dia com lo dels Morts, per compte de anárme'n cap allá ahont la gent se sent atréta, prefereixo retirarme á un siti solitari, y allá reconcentrarme en mí mateix y evocar lo recort dels que ja no existeixen.

¡Qué tristos son los d'aquest any! Per tot sepulcre un camp desolat, jauhen á centenars los defensors de la llibertat, sacrificats á la insaciable fiera del mónstruo del absolutisme. Los uns corren á la lluyta per un impuls de ódi contra las negras y estólicas ideas: los altres arrancats del seno de la familia: uns y altres han pagat lo seu tribut en los altars de la patria... ¡Y 'ls seus butxins? «*Non ragionam di lor.*»

L'imaginació, aquest impalpable é invisible aucell d' alas lleugeras que tantas cosas véu y tantas cosas palpa, me transporta de cop davant de un pilot inmeç de periódichs mitj esborrats, pilot que té la forma de sepulcre. Davant n'hi ha un en forma de lápida, y escrita en ell, ab lletras rojas que qualsevol diria procedeixen del llapis de un fiscal d'imprenta, la següent inscripció:

«AQUI JAU LA LLIBERTAT DE LA PREMPSA.»

Mes avall un' altra fossa, damunt de la qual

ni tant sols hi creix un' herba. ¡Qué diu la lápida? Llegimla:

«*Lo dret de reunió descansa aquí: no es mort, per lo mateix, que 'ls cuchs s' han reunit per menjarse'l.*»

Al costat d' aquesta, un' altra lápida.

«*Lo dret de associació s'associa ab la terra que se l' assimila.*»

Mes avall un' altra tomba; pero oberta. A dintre no hi ha res: ¡si haurém de creure en resurreccions!.. ¡Qué hi jeya á dintre?

«*Aquí hi jau una transferència de dos milions...*»

«*Los difunts que no tenen vergonya ressucitan.*»

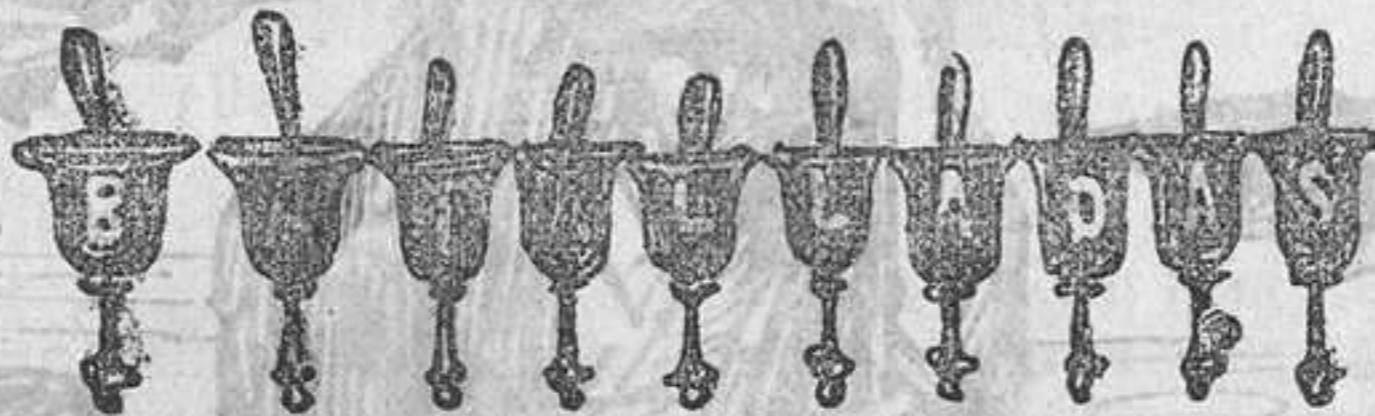
Y de tombas aixís la imaginació 'n mostra á dotzenas. Trayémne d'ella la vista ab horror y girémne la cara ab vergonya.

Sóls una tomba hi ha que fassa per nosaltres: es la de la nostra estimada.

Dessobre d' ella volém anarhi á dur, no una corona, que no pot atmetre semblant símbol, sino una llágrima ardenta, una gota de sanch, de la que al recort de sa existencia, bull encaire en las nostras venas.

Res hi fá, estimada nostra, res hi fá, que alguns malvats sens pietat t'agarrotessin y tractessin de deshonrarte als ulls del mon, vestinte per befa l'espallifat vestit de la bagasssa, en lloch del túnich pur com la néu y 'l manto vermell com la grana ab que nosaltres t'adornarem: tú sempre reynarás en lo nostre cor: tú sempre viurás en ell, per mes que hi haja ja, qui 't tingui per difunta, y si despertarás ó no despertarás, sols Dèu que ressucitava als Llatzers pot saberho.

P. K.

¡Vejin lo que son las cosas!

Lo primer dia del jubileo, surtir la professó y posarse á ploure, vá ser obra de un instant, y plegarse aquesta y sortí 'l sol vá ser la mateixa cosa.

Si per una casualitat arriba á succehir 'l revés, lo marqués de casa Brusi hauria fet ell sóls mes *bolados* que tots los adroguers de Barcelona plegats.

A Granollers s'ha indultat un alféres carlista de nació turch.

Lo lemad' aquest alféres devia ser:—«Alá, Patria y Rey.»

Robos á Barcelona y robos á fora: en aixó 's resameix la crónica de la senmana.

Are 's convenserán de que 'ls carlins ván de baixa: molts d'ells tornan al seu primitiu ofici.

Lo partit republicá per boca del ministre de la Governació es considerat com un partit *ilegal*, incompatible ab l' actual estat de cosas y per lo tant privat de reunir-se, de associarse, y per lo mateix de acudir á las urnas y fer sortir als seus diputats.

Bè diu lo ditxo:—D'arbre caygut tothom ne fá *Ulenya*.

¿Anirém al retraiment? ¿Anirém á las urnas? Veus'aquí dugas preguntas que se'ns dirigeixen molt sovint per amichs nostres antichs y bons.

Nos sembla que l' actual ministre de la Governació ha respost per nosaltres.

Lo partit republicá pot donarli las gracias de que l'haja unit en una qüestió de conducta que amenassava dividirlo.

Preguntava un:—¿Perqué servirán las còrts próximas á elegerse?

—Ay, ay; per fer la *Uley*, responia un altre.

—¿Com m'esplica donchs que avants de que la *Uley* existeixi hi haja ja un partit qu'es *ilegal*? ¿Podia haverhi geperuts avants de inventarse la moda dels geps?

—Créguim á mí, no s'hi encaparrí.

En Mendiry ha entrat á Fransa, perseguit pèls seus mateixos ab l' advertencia de que si 'l pescan, l'espavilan.

Qui sembla vents, recull tempestats.

Qui sembla carlins, recull bolets.

Hem rebut una carta de un católich que diu:

—«Es una llástima que 's vaja pèl carrer dihent lo rosari! L' iglesia es un lloch mes recullit y mes propi. Pèl carrer no hi ha altra cosa que objectes de distracció. L' espectacle escita la curiositat mes que la devoció, y tè la desventatje de fer *renegar* als impiós, que, com tots sabem, abundan moltes en nostres temps. Alguns pecadors podran guanyar bonament lo jubileo; pero serán molts mes los que ab la befa que farán de la cosa, s' enfonzarán mes y mes en l' abisme del infern.»

Per mes que sembli impossible, hi ha un católich que ha escrit las anteriors ratllas.

Los moderats censsuran al ministre de la Governació per haver declarat *ilegal* al partit republicá.

¿Y no s'enterneixen, davant de aquesta defensa tant amistosa?

—Pobre pollastre, deya 'l llop á la guinéu, per veure si la guinéu se conmovia y 'l deixava, per arreplegarlo ell.

L' Ajuntament acaba de aprobar un empréstit de 15 milions de rals per acabá 'l Parch.

Barcelona té 300,000 habitants.

Dividits los 15 milions per ells, tocan 500 rals á cada hú.

Ja 'u veuhen, cada barceloní serà propietari del Parch, per valor de 25 duros.

Diu que las forsas del govern, que operan en l'alta montanya, 's crusan continuament.

Lo bó fora que continuament *crusessin* la cara de la carlinalla.

EPITAFIS,

Un sepulcre es aqueix front, lo front del Terso, senyors: á dintre hi ha tot un mon de maldats, de crims y horrors.

Jau aquí donya Ramona que ab un *ministre* visqué —¿Que l'hi era filla ó mullé?... —Ca: res d' aixó, majordona.

Perseguit de un brigadié, morí un dels germans Tristany de tant de *cuchs* que tingué: han passat molts anys y panys y miréulo, encare 'n té.

Dintre eix mármol sepulcral, jau un carlí criminal que per fi s'ha presentat.... —¿Al Omnipotent?... vritat? —No senyors: al general.

Un jugador dels mes forts aquí dorm y no 's coneix: que sabent alsá altres merts no 's sapiga alsá ell mateix.

Un célebre sagastí enterrat ne jau aquí: tingué tant pura conciencia, que no pogué digerí una enorme transferència.

Jau aquí l' ossera vella d' Adam lo nostre papá: no li cridéu á l' orella

que no 'l faréu despariá:
Dèu li afaná una costella
y ni sols se 'n adoná.

Dintre esta urna electoral
hi ha 'l sufragi universal.
—Lo sufragi?... molt m'estranya.
—Què no veuhèn que aquí á Espanya
hi ha un partit qu'es ilegal?

—¿Sabs aquest Llatzer qu'espera,
mentres qu'en lo clot se gasta?
—¿Què vinga l' hora darrera?
—Ca, no: que 'l cridi en Sagasta.

Un carlinot sense entranyas
jau aquí tot estirat:
morí 'l pobre reventat
de menjar tantas castanyas.

Jau aquí 'l mestre Sevè
que en lo món tot ho sabia;
mes tant esqualit visqué,
que 'ls euchs ab ell avuy dia
no hi volen pas saber ré.

¿Quín ninxo mes gran! M'arredral
—Cristiá: no hi ha que arredrarse:
es de un moderat que medra,
que volgué per enterrarse
trenta mil cargas de pedra.

Era un sant: era un bon pare
predicant trencava 'l cor:
—Féu caritat al Senyor!...
Un Sant Cristó estreny sols are:
mes lo Sant Cristó es tot d' or.

Dintre esta fossa plé de polilla—
jau l' uniforme de un cabecilla.
—¿Cóm l' uniformel... ¿Y hont es lo cos?
—Es al exercit
manant mil homes de cassadós.

Aquí jau un militar
e fou lo gos d' en Castells:
áquet anava á la cassa
y ell li aixecava 'ls aucells.

P. K. y A. G.

A Teruel alguas personas reconegudament
liberals han sigut presas á pretest de que eran
carlistas.

L' *Imparcial* ab motiu d' aixó diu que no hi
ha termes habils per anar á las urnas ab tota
legalitat.

¡Vaya que tè unas cosas aquest *Imparcial!*
Quan un se troba en lo cas dels liberals de
Teruel, no tè mes que dir: —«¡Voto á listo!» y
ja ha votat.

Un, al veure passar als capellans y militars
que anavan al Jubiléu, preguntava:

—¿Qué! ¿Tots aquests son jubilatats?
—No senyor: tots están en servey actiu, y
tots cobran.

—¿Noy que vols ser? preguntava un pare al
seu fill.

—Cucurulla, respongué aquest.
—Ay, ay perquè?
—Perque no mes treballan tres dias al any,
los dias del jubileo.

Algú vá notar qu'en las professons del jubi-
leo hi anava un bon número de carlins pre-
sentats.

¿Què volen ferhi, si es la cosa mes natural
del món!

¿En qué consisteix ser carlí?—En cremar
estacions.

Y jubileo en qué consisteix?—En ferlas.

Sobre 'l jubileo:

Lo *Brusi*.—Hi anavan mils y mils de per-
sonas: la profesó ha durat 5 quarts d' hora: los

sentiments católichs de Barcelona... etc., etc.

La *Imprenta* y La *Crónica*.—Al pasar per la
plassa de Sant Jaume, una persona curiosa ha
contat que la formaban 1.972 entre noyas y
donas, 729 entre xavals y homes, 62 cucuru-
llas y de 250 á 270 capellans.

Nosaltres.—¡Vaja senyor *Brusi!*—Aixúguis
ta baba que l' hi cau, que no n' hi há per
tant!

Per guanyar lo jubileo
surten llargas professons
y per acabá 'ls carlistas
no 's troban prou batallons.

LL.

En Sagasta, segons sembla, fá una por cer-
val als homes de la actual situació.
¿Qué volen ferhi! Aquell tupé 'ls fá sombral
Molt será, que un dia tot jugant, jugant
no 'ls transfereixi...

Varios cabecillas pipiolis vagan per Mon-
seny y las Guillerias.

Si no fossen uns *vagos* no vagarian.

Deya un poeta:

—A veure, noy, prompte: un consonantá
neo.

—*Jubileo*, vá contestarli l' altre.

La esposa de un qu'es molt neo,
vá aná á guanyá 'l jubileo
ab Aurora, que li es nora,
y ell li diu:—Has sortit d' hora!
Y ella:—Es que hi anat *Elisseo*
al rosari de la Aurora.

Que anessin noyas macas á guanyar lo jubi-
leo, casi no 's comprén.

Are que hi anessin alguns carcamals, ab
mes anys que la burra de Balaam, es una cosa
que s'esplica.

Aquí com en tots paratjes
hi ha donas tant rebregadas,
que 's donan per *jubiladas*
y 's quedan per vestí *imatjes*.

S'ha presentat á indult en Girona 'l cabeci-
lla *Soliva*.

La causadel absolutisme segons se deduheix
d' aixó, tira las últimas escupinadas.

Entre las cosas estranyas
de aquest país de ximplets,
es que menjín ab sas manyas
los pobres sempre castanyas
y 'ls richs sempre panallets.

Lo Terso assegura que 's nega á veure á la
sèva dona, porque diu que s' ha passat al ban-
do contrari.

Si jo fós d' ell, l' emplomaria... ¡Vaya!
¿Tornárseli la dona liberal!.. ¿Hont s' es vist
aixó?

¿Lo que son cosas estranyas!...
Are per mor' de la dona,
potser que en lloch de corona
trobi unas banyas.

NUMEROS.

¿Quin es lo número que las donas no poden
traspasarlo per mes que vulguin?—Lo tretze.

¿Y 'l que agrada mes als treballadors?—Lo
dotze.

¿Y 'l mes propi dels carlins quan s' acosta
una columna?—L dos.

¿Y 'l que sempre vol una part de una cosa
—Lo vuy-tanta (80).

¿Y 'l que may será sòrt?—Lo sent (100).

¿Y 'l que 'ls aucells se menjan mes de gust?
—Lo mil (1000).

¿Y 'l que sempre vol ser mes que 'ls altres?
—Lo milló (1.000,000).

BOLA VA.

L' heréu de casa 'n Guinguet
vá sempre molt bèn vestit,
bèn calsat planxat y net
y vá 'l teatro cada nit;
mes sempre diu que es nobret
á n' al que 'l vol escoltá;

¡Bola val!

La filla de donya Elena,
(qu'es lletxa y á més molt rara)
que sovint vestits estrena
y ab colors pinta sa cara,
sens donarse'n gens de pena
diu, qu'ella no's vol casá;

¡Bola val!

Lo pintor Macari Esquert,
pinta al oli.... regadoras,
y catres de color verí;
mes ab tot á totas horas,
se las pega lo cap-vert
de bon mestre per pintá;

¡Bola val!

DOS ESCRIBANS TRONATS.

TIPOS DEL DIA.

Veus aquell que vá ab tarot
que du sola d' espartenyas,
rapat de clatell y tot
ab posat de tanjanot?
donchs no falla: son las senyas
de carlinot.

Aquell gras, tant estufat
que pèls carrers fuma habano
y parla ab desdeny marcat
de poble, y de llibertat
y de sufragi, aquet mano
es moderat.

Aquell de fatxa tant trista,
vellot, d' aire mitx guerrero
que al nom de Riego, 'l conquista
qualsevol, y 'us treu la vista
si parléu mal d' Espartero:
progressista.

Aquell que tè al pensament
lo petroli y 'l trahuch
que renega mes que cent,
y espera ab ansia 'l moment
de fer burjesos ab such,
intransigent.

Y aquell que sen-e opinió
va al darr- ra tots los dias
de la gent de posició;
es rastrear y aduladó
y 's desfá fent cortesias:
un *vididó*.

XICH DE BADALONA.

CANTARELLAS.

Per alabarte als mèus ulls
tu dius qu' ets bonica y pura;
mes si no 'm parlas del dot,
igual que 'm diguéssis Llúcia.

Ja sè que fás bona cara
á 'n Pep, á en Pau, á l' Anton,
á en Claudi, al Agustinet
y.... embolica que fá fort!

E. X.

No pensas pas tant Maria
ab l' Arturo, com jo ab ell:
tu hi pensas per si t' estima
y jo pèls quartos que 'm déu.

C. DEL M.

Per Dèu amich, que no plantis
may ré en lo jardí d' amor:
si un dia clavells hi plantas,
t' hi poden sortir *pebros*.

U. G. H. C.

Si 'ls desenganys qu' he tingut,
me 'ls paguéssen á calé,

ni en Rotschild, ni en Salamanca foran res al costat meu.

P. C.

CUENTOS

En un poble, feya quinze dias que plovia: los rahims casi tots estavan pudrits, s' anava á perdre tota la anyada, y 'ls pagesos determinan treure l' seu patró Sant Isidro perque fes parar de ploure.

Van á trobá 'l rector: ho arreglan tot, surt la professó y aixís com feya no mes que xim xim, se pesa á fé un xafech que davan l' aygua per mort de Dèu.

—Mestres: diu lo rector, tornémse'n cap á l' iglesia. Sant Isidro s'equivoca: m'hi jugaria qualsevol cosa que s' ha cregut que li demanavam aygua.

Passava pèl passeig de Gracia una gitana ab mes garbo que una balandra.

Tres joves que caminavan en direcció oposada, veyent que anava descalsa y sense mitjans li diuhén:

—Ola serrana ¿quieres venderte las medias?

Pararse la gitana y contestar, vá ser obra de un moment:

—Aguárdense un poquillo, que aquí detrás viene mi padre y les hará unas con la misma aguja con que me hizo estas.

Aixó ho digué ensenyant las camas.

Un que tenia tracte ab una francesa un dia á las 5 de la tarde, anava tot corrent.

—¡Hola Cisquet? ¿Cap ahont vás? l'hi digué un company.

—Cap á dinar.

—¿Que menjás á la francesa?

—No noy: la francesa se'm menja á mi.

EPICRAMAS

N'es la Rosa una raspeta que en veyent al noy del Tano sentat davant del piano ja n' ha perdut la xaveta.

Y si ell está una estoneta sense tocar, ¡paff! la Rosa com un que vol y no gosa se li acosta, 'l mira, riu y tota roja li diu que li toqui alguna cosa.

P. C.

¿Del govern vols un empleo? deya un dia un tal Pallás al xich de cal Elisséo: donchs mira, 't fás tallá un brás y 't farán guarda passeo.

F. LL!

—Lo meu pare es cosa vista que ocupa un lloch e'evat.

—Al menos es diputat?

—Cá: no senyó, es colomista.

D. E. T.

Un gallego que alabava lo valor dels seus paisans, ab grans gestos y ademans cada dia est cas contava:

—Perque 's veji al meu país si son los homes valents, un cop, un qu'es diu Vicens va bátre 's ab vintís y 'ls hi vá rompre las dents.

—Y donchs tots aquells borregos que així 's deixaven pega?

—¿de quin país eran?

—Ah!

aquells... també eran galleges.

CURT DE VISTA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas y endavinalas dignas d'insertarse los ciutadans Terax, Deubet de Reus, Pacient Job, Denteta, Ralip, Pau P., P. C., H. X. M., Lluch Petxina y Codina y Min-guella.

Las demás que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionals, no poden insertarse per fluixas, fácils d'endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciutadans Pseudónim Está ben versificadet; pero no fá gayre per la Campana.—H. X. M. Insertarém una cantarella y arreglarém la fabuleta.—Mala lletra. No pot aprofitarse mes que una pregunta.—Dos téis y un café. De segur que devian fer tart.—Enrich Xarau. Pot aprofitarse alguna cosa: alló dels tipos arregladet podria anar.—Desahogat Hi ha molts geroglífichs dignes d'insertarse.—Marqués de la Segarra. La quintilla hi anirà.—Sanch y fetje. Los geroglífichs están bé.—P. C. Insertarém alguna cosa.—Ralip. Hi anirà 'l salt del caball y la tortura.—Denteta. Idem lo que vesté 'ns envia.—Andalus del Clot. No podém aprofitarse mes que 'l estribillo.—Simon Alsina. La dolera y alguns epigramas van bé: lo demás ofereix poca novedat de concepte.—Ciutadans Cacas-seno, Barret, Sombrero y Hongo. Dos moros de cuina, Dos cui-nilleis, Miquel XI anys, Bibi, Taberner de poch consum, Noy de las Torres, La colla, Un aprenentet, Dos comunists, Deubet de Reus, Pau P., Sabir Goyma, Mata tassas, Xicot d'estudi, Colla dels vagos, G. M., Manetel Gardó, J. Banya, R. del C. de Gibraltar, Fart y pobre, Dos téis y un café, Avi de casa, Enrich Magre, Ciutad del Masnou, Menuts de Granollers y Lluch Petxina. Lo enviat aquesta senmana no fila prou bé.—Frere llech Hi anirà l' anagrama y algun epigrama.—L' egum de Igualada. No pot insertarse mes que la pregunta.—Magarri-nyas. Home no envihi uns quientos tant trasnotxats.—Llar-gandaixet. A mes de la cantarella pot anarhi 'l geroglífich aritmèlich.—Africá de Gracia. Es massa grasó.—Un que ha anat á Caldas. Insertarém alguna cosa.—Marit de la Daga. Hi anirà 'l salt del caball.—Faust y Margarida. Una explicació may nos neguem á aténdrela.—Caixalet. Los seus problemas ó bé tenen poch lance ó rancijan de vells.

SOLUCIONS

A lo insertat á la Batallada 290.

- 1.ª PROBLEMA ARITMETICH.—Del blanch 120 pessetas y del negre 280.
- 2.ª GEROGLIFICH.—A las penas punyaladas.
- 3.ª SALT DEL CABALL.
Un cartí de llargas cellas ab los ulls molt enfonzats y en la cara sots grabats mes colrat que las paellas, anava corrent pè'ls cims sols per haverli semblat que li eridava un soldat, —Atto ahí Caga-rehins.
- 4.ª ANAGRAMA.—Olas.—Sola.—Solá.—Saló.
- 5.ª FUGA DE VOCALS.
Un nano y un nana una nina y una nena y un nia ó nen á la nona totos nano 'Ana deya.
- 6.ª PREGUNTA 1.ª—La lletra Ll.
- 7.ª PREGUNTA 2.ª—En que s'enfila.
- 8.ª TORTURA CEREBRAL.—Perque l'un solia batejarlo mes que l'altre.
- 9.ª XARADA 1.ª—Llan-go-mis-sa.
- 10.ª XARADA 2.ª—Fi-so-no-mi-a.
- 11.ª ENDAVINALLA.—Rellojje de paret.

Ha endavinat totas las solucions lo ciutadá Erissó: totas menos las 5 y 10. Frere llech: menos las 1 y 10, Cacaseno: menos las 1, 3 y 6, Barret, Sombrero y Hongo. menos las 3, 6, 9 y 10, Estripa-quentos: las 2, 3, 6, 7, 8 y 11, L' egum de Igualada: las 4, 5, 6, 7 y 11, Colla dels vagos: las 2, 7, 9 y 11: Siteta y Pepia: las 1, 2, 8 y 11. No hi enteném gayre: las 2, 7, 10 y 11, Magarrinyas: las 2, 4, 7 y 11, Llargandaixet: las 2, 7, 9 y 11, Dos meros de cuina: las 2, 4 y 7, Africá de Gracia: las 1, 9 y 11, Pacient Job: las 2, 6 y 7, Dos cui-nilleis: las 2, 7 y 11. Dos téis y un café.—las 4, 5 y 11. Deubet de Reus: las 1 y 7, Un que ha anat á Caldas: las 8 y 11, Mi-quel XI anys: la 2 no meé, Bibi y no mes que la 1. Un llunáich.

PROBLEMA ARITMETICH.

Descompondre 'l número 90 ab altres quatre, de manera que anyadint 2 unitats al primer, restantne altrás 2 del segon, multiplicant per 2 lo tercer y partint també per 2 lo quart, tots los resultats sigan iguals.

CAIXALET.

ANAGRAMA.

A las mans tens mon primera, y si per cas segon dia hi tens la geometria hi trobarás mon tercera. ¡Apa! veyas si'u penetras. En son conjunt te cinch llettras:

DOS ESCAMATS.

TORTURA CEREBRAL.

En una casa de pagés hi havia un bou blanch y un bou negre: un dia 's barallavan, y 'l bou

blanch vá ficar una de las banyas dintre de la boca del bou negre.

Se pregunta: ¿quin dels dos ab mes rahó podia dir: Jo tinch la banya á la boca?

MARCELO.

PREGUNTAS NUMÉRICAS.

1.ª ¿Quina lletra es la causa de la major part de quèstions, desafios, etc., etc.?

UN GALL INGLÉS.

2.ª ¿Qué tened de comú Carlos seté y mossen Será?

MARQUÉS DE LA SEGARRA.

FUGA DE VOCALS.

.n D.g. d.. d... .n d..

d.. c.p.s . d.s t...s

. n.. v.s.s d. n...

p.r .bs.q... d.n.. n...s.

TAUJANOT.

XARADA

Un tres-prima aragonés vá afanar á ma cusina una grossa prima-tres, que dintre una capsina fina guardava pèl seu promés.

Y també 'l desvergonyit en mitj de la negra nit, robá en un tersa-dos ral l'equipatje á una total que venia de Madrid.

TOSSUT ARAGONÉS.

II. Quan aquí 'l tres-dos tenia á l'opera vaix anar:

vaig veure l'hu-girat-tres y s' hu-tres me vá agradar,

Vaig beure dos que no'n corra vaig anar ab la total

y com que 'l cap me bullia á la dos-tres caure vaig.

CATANI.

ENDAVINALLA.

Per mes alt que siga jo, si visch, luego'm torno xich: dels capellans, soch amich per quan entr'ells sempre só.

Sols en un fil tinc i ma vida y des que visch fins que'm moro, no tinch ulls y sempre ploro... Vaja... acérta'u desseguida.

GUERRERO DEL DEON.

GEROGLIFICH.

paraula paraula paraula

+ + +

COBARDIA DE 'N SAVALLS.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMPORTANTISSIM.

Difficultats imperiosas nos impedeixen convocar en lo present número la reunió de suscritors que prengueren part en la suscripció que obrí La Campana á favor de las víctimas del vapor «Express.»

Casi podém assegurar qu'en lo próxim número publicarém la convocatoria para lo diumenge 7 del próxim novembre.

Se ha publicat un plano del comentiri ab tots los detalls apetecibles, ben encuadernat y fet ab tot gust. Se ven en la libreria de Lopez y demás establiments.

IMP. V. Y F. GASPÀR, ATAULFO, 14.

Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.